

Въ нощта слѣдъ блѣднитѣ хвалебни литургии
ти пращашъ да ме свѣржатъ твоитѣ слуги — и
подъ тягостния сводъ на вѣчна пирамида
за страшни пиршества ме водишъ, Сѣнь!

— О кървава глава възъ мойто блюдо!
слѣлъ ужасъ на студената стѣна —
и призрачния пѣтъ къмъ призрачния святъ отвѣнъ,
прѣзъ мрачни коридори

сплетени въ жестоко
безъ изходъ прѣтенъ —

вѣнъ:

(О агнецъ бѣлъ! срѣдъ пѣлнослънчева зора надъ Нилъ,
опръсканъ съ кървави петна,

склонилъ

глава — безъ грѣхъ, безъ жала, безъ порока...)

Богъ говори: